

man benytte det paa anden Vis. Jeg har forstaaet, at det ærede Medlem for Rønne-Kredsen mener, at Paragraffen er affattet saaledes, at hvis en Kommune har anvendt nogle faa Kroner til Brændselsforanstaltninger, vil den ikke kunne anvende Resten af de 9 Kr. paa anden Maade. Det er ikke Hensigten, og hvis dette ikke er tilstrækkelig tydeligt udtrykt, maa jeg ønske Bestemmelsen forandret. Meningen er, at de 9 Kr. skal kunne anvendes til Brændselsforanstaltninger eller andet, og jeg har kun specielt nævnt Brændselet, fordi det forekommer mig rigtigt i nærværende Tid at pegé paa denne Opgave. Hvis man vil foretrække, at der siges: Til Foranstaltninger efter § 2 kan der opnaas $\frac{2}{3}$ Refusion for et Beløb af 9 Kr. — saa har jeg ikke noget imod det; mit Formaal vil være naaet alligevel.

Det ærede Medlem for Verninge-Kredsen (Jensen-Sønderup) vilde ikke indrømme det berettigede i min Kritik af hans Tale i Gaar, thi han sagde, at jeg ikke maatte sammenblande Statsforanstaltninger, der kom alle til gode, og disse kommunale Foranstaltninger, hvortil der erholdes Statstilskud. Jeg sammenblander dem heller ikke, men jeg ønsker, at der skal være Sammenhæng i dem, og der er just Sammenhæng i Statsforanstaltningerne vedrørende Nedsættelse af Priserne og de kommunale Dyrtidsforanstaltninger, naar man aabner Adgang for Kommunerne til at fortsætte Statens regulerende Arbejde ved indenfor deres Grænser at nedsætte Priserne for alle, saa langt Kommunerne formaar det. Jeg har aldrig lagt Skjul paa, at de kommunale Dyrtidsforanstaltninger indenfor det Omraade, hvor vi overhovedet kan tænke os dem anvendt, ikke i de store Bykommuner vil tjene til at nedsætte Priserne for alle — dertil er Beløbet ikke stort nok —, men jeg har sagt, at i mindre Kommuner, ikke mindst Landkommuner, vil det være muligt i høj Grad at anvende § 2 til saadanne Foranstaltninger. Naar jeg særlig har nævnt Brændselet, er det, fordi det forekommer mig naturligt, ved Siden af Foranstaltninger til Nedsættelse af Brødrprisen, Flæskeprisen og nu Smørprisen for alle, da ogsaa at hjemle Adgang til Nedsættelse af Brændselspriserne for alle. Naar jeg ikke har foreslaaet, at Nedsættelsen af Priserne paa Brændsel skulde ske ved Statsforanstaltning, er det, fordi Brændselsproblemet ligger saa forskelligt i de forskellige Kommuner, at det ikke egner sig til Statsregulering. Der maa nødvendigvis

træffes forskellige Foranstaltninger til Nedsættelse af Priserne paa Brændsel, naar det er Tørv, og naar det er Brænde eller Kul eller Koks, der er Tale om, og indenfor de enkelte Brændselsarter, f. Eks. naar det er Tørv, som en Kommune har kunnet hente indenfor sit eget Omraade, eller den har maattet transportere dem langvejs fra. Paa samme Maade med Brænde. Brændselet er altsaa, efter min Opfattelse, ikke egnet til en ensartet Prisnedsættelse af Staten, men det er derimod en saadan Nødvendighed for Befolkningen, at det er vel egnet til, at man siger til Kommunerne: I, som kan gøre det indenfor jeres eget Omraade, I bør særlig lægge jer paa Sine at regulere Brændselspriserne for alle Beboere. Saa følger man Varme til de andre Livsfornödenheder, for hvilke Prisen tidligere ved Statsforanstaltning er nedsat.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om den Del af Forslaget, som angaar Dyrtidsskattens Udskrivning. Jeg forstaaer, at flere Talere af Venstre har været ivrige for at tilkendegive deres Tilslutning til dette Princip, en Tilkendegivelse, som ikke kom tilstrækkelig tydeligt frem i det ærede Medlem for Verninge-Kredsens Udtalelser. For saa vidt har min Bemærkning i Gaar om, at jeg ikke troede, Venstre kunde gaa imod Anvendelsen af den stigende Skala, altsaa slaaet til. Det ærede Medlem for Verninge-Kredsen vilde imidlertid have sine Udtalelser i Gaar opfattet saaledes, at han ikke ret forstod de paagældende Bestemmelser. Han spurgte bl. a., om det var Meningen, at Kommunerne skulde kunne anvende § 6 og § 7 ved Siden af hinanden. Ja, selvfølgelig. Deraf drager det ærede Medlem saa følgende Slutning: Hvis det er rigtigt, at begge Paragraffer skal kunne anvendes samtidig, og man altsaa kan fradrage et vist Indtægtsbeløb, ikke i den virkelige Indtægt, men i den udfundne Indtægt, som muligvis er fremkommet ved Benyttelse af Tillægene, og man saa anvender en stigende Skala, kan det dog maaske blive for galt. Heraf maa man slutte, at det ærede Medlem mener, at Fradraget af et vist skattefrit Beløb vil medføre en Stigning i Skalaen. Men det vil det ikke gøre, tværtimod, hvis der ved et Tillæg til Indtægten af en eller anden Art er sket en Stigning i denne, vil der jo ved Fradraget ske et Fradrag; Fradragreglerne modvirker altsaa Tilbøjeligheden til denne Stigning. Jeg kan imidlertid tænke mig, at det ærede Medlem er kommet ind paa den Tro — det har jeg for-